

котака се стрѣлна наеженъ и сграбчи врабеца.

Павелъ понечи да спаси птичката, ала котака се изгуби съ жертвата си. Чуваше се само заглѣхващето църкане на врабеца.

Станалото сепна Павла. Той се спрѣ замисленъ. Безъ да иска това му напомняше случилото се въ неговия животъ: котака бѣше той, вржбеца — Петко Мъглата.

Смутенъ Павелъ се прибра въ килията си, разсжждавайки. . .

. . . „Сжщо тѣй издебнахъ и азъ Петка Мъглата. Защо направихъ това?

Този въпросъ се заби като ножъ въ гърди.

— Защо ли подадохъ жалба? се замисли той. Кой би оправдалъ котака? И моята сждба